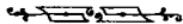

Եյֆելեան աշտարակը կրնանք համարել Պարիսու յաղթանդամ շանթարգելն . նորու կանգանուելէն մինչև ցտրո՝ նոյն քաղեին շնչփերն կայծակի հարուածներէն լաւ պահպանուած են, վասնզի, սա շարունակ իրեն կը ճգէ շանթերն և ուղղակի հողոյ մէջ խորասուզելով կ'ոչնչացընէ աննոց աւերիչ արկածիքն : 1889 օգոստոս 10ին ուժգին կայծակ մը կ'իմսէ այդ աշաարակին վրայ, սակայն այն երկաթեայ վիթխարի զանգուածը և ոչ իսկ կը շարժի: Դարձեալ կայծակն մարդուու վրայ ի՞նչ միջոց՝ շատ քիչ անգամ կը մեռցընէ . ընդհանրապէս կիսով չափ անդամալցոյն կը դարձնէն զայն, մարմույն վրայ եղած բոլոր մազերն կ'այրէ, անմազ անմորուու կը թողու զմարդ, ինչպէս պատահած է նաւաստիի մը 1812ին: Զարմանալի է դարձեալ՝ որ կայծակը իններով յօդացաւով ախտացեալի մը վրայ, բոլորովին նորու հիւանդութիւնն անցուցեր է: Իսկ Արակոյ կը պատմէ՝ թէ կայծակ մը իններով կարամալի մը վրայ, փոխանակ խորտակուելու ոկսեր է իսկոյն հասակնետել:

ՔԱՐՄԵՆ ՍԻԼՎԱ

ՅԱՅԼԱՆՏԵԱՆ ՊՎԿԻԱՆՈՍ

Խմ մանկութեան հանգունակ
Խի գօրութեամբ և սըզով,
Յափըն զիմեն մարնչելով
Քո թաղծալի տխուր կոհակը:

Եւս ի պարզի շարայլուկ՝
Օտարութի պինդ բագիւ,
Ցողըս, ի կառաչ անզըրաւ .
Բւռնուու անես շառայուի:

Յանդուգն, անսաստ, միշտ մոլի
Երկրին՝ որ կայ ի քուն խոր,
Միշտ ալէծուփ, յերգուրդ նոր
Խաղաղաւէտըն իըմի:

Թումբըս զինեւ ուամբարասակ
Ի նուաճել զիս կանզնեցին,
Ընդ քեզ պանդոյըբըն կամին
Գաշն, Ավկիան, կոել կամակ :

Զուրցց ի ցածնուլ վլստահին
Ի մըրըկին կարապետ,
Ալ ըմբըռնին յահափետ,
Երբ ի մի շունչ թումբը քանդին:

Մանուկ տիոցս հանգունակ
Անծայր, ցաւոս, փըրփակոյս,
Ինձ, Ավկիան, թուիս լայն, մութ
Մըլսեալ ի խոհս անզիսակ :

Թրգմ. Հ. Արսեն Ղաղիկիսե

